

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. M.**, zast. JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem, se sídlem Senovážné nám. 6, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2007, č. j. 9 Ca 76/2007 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně Mgr. J. M. (dále jen stěžovatelka) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2007, č. j. 9 Ca 76/2007 – 21, (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2006, č. j. MHMP307233/2006/DOP-O1/Rá, jímž bylo zamítnuto jako nepřipustné její odvolání proti stavebnímu povolení, vydanému Úřadem městské části Praha 7, odborem výstavby dne 24. 6. 2005 pod č. j. 13562/05/1313/Spec.-ob.66/VF.

Stěžovatelka se v kasační stížnosti podané z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ohradila proti tomu, že Městský soud v Praze napadeným usnesením odmítl její žalobu, protože neobsahovala žádný žalobní bod, z něhož by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka rozhodnutí žalovaného za nezákonné či nicotné. Podle jejího názoru vymezila žalobní body dostatečně určitě, když „lze nad jakoukoliv pochybnost považovat

tvrzením žalobě o povolení stavby konkrétním stavebně právním rozhodnutím proti vůli žalobkyně na jejím pozemku, označeném podle předpisů katastrálního práva a nesjednání nápravy ani žalovaným v naříkaném rozhodnutí za natolik zřejmé vymezení skutkových i právních důvodů nezákonnosti, že ke svému tvrzení postrádá toliko opis napadeného rozhodnutí a důkazy k prokázání uvedených skutečností.“ Namítla, že žalobce nemusí svá dostatečně individualizovaná skutková tvrzení podřadit pod konkrétní ustanovení právních předpisů. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2007, č. j. 9 Ca 76/2007 – 21, a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje kasační stížnost za obsahově natolik zmatečnou, nesrozumitelnou a nic nového nedoplňující, že nepokládá za potřebné její obsah rozebírat a komentovat a dodal, že souhlasí s rozhodnutím soudu a trvá na svém stanovisku uvedeném ve vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že považuje své rozhodnutí za správné.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatelka podala poslední den lhůty žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2006, č. j. MHMP307233/2006/DOP-O1/Rá, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné její odvolání proti stavebnímu povolení vydané Úřadem městské části Praha 7, odborem výstavby pod č. j. 13562/05/1313/Spec.-ob.66/VF dne 24. 6. 2005. Stěžovatelka v žalobě pouze uvedla, že „výše uvedeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech, zejména na právu vlastnickém k pozemku p. č. 121 zahrada v k. ú. Trója, na němž byla povolena stavba: Pražská botanická zahrada – areál západ 1. etapa a žalobkyně se touto žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož také zrušení zmíněného stavebního povolení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení“. O šest dní později, tj. po lhůtě pro podání žaloby, doplnila stěžovatelka svou žalobu prostřednictvím advokáta, byť jím přiložená plná moc je nesrozumitelná a neurčitá, z něhož již vyplývá, z jakých důvodů považuje stěžovatelka rozhodnutí žalovaného za nezákonné.

Městský soud v Praze v odůvodnění svého usnesení konstatoval, že stěžovatelčina žaloba nesplňovala náležitosti vyžadované ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože neobsahovala žádný žalobní bod, z kterého by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka podala tuto žalobu obsahující vadu prostřednictvím držitele poštovní licence poslední den lhůty, a soudu tak došla až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, nevyzýval soud stěžovatelku k odstranění vad žaloby, protože se již jednalo o nedostatek neodstranitelný. V této souvislosti městský soud odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze proto usnesením ze dne 27. 7. 2007, č. j. 9 Ca 76/2007 – 21, žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 věty za středníkem s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Uplatněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívá v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud připomíná, že se opakovaně zabýval problematikou odmítání vadných podání, viz např. rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 113/2004, nebo rozsudek ze dne 14. 6. 2006, č. j. 4 Azs 401/2005 – 46, oba dostupné na www.nssoud.cz. Otázku formulace žalobních bodů a nutnosti uvádět konkrétní skutková tvrzení řešil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 835/2006, nebo v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 488/2005 či v rozsudku ze dne 19. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 158/2006, všechny přístupné na www.nssoud.cz. Ve všech těchto případech byl zaujat názor, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod, z něhož musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce, příp. žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 s. ř. s.). Pokud tomu tak není, pak může být tento nedostatek soudem odstraňován jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud však není povinen vyzývat žalobce k odstranění těchto vad v případech, kdy lhůta pro podání žaloby již uplynula, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, s jejímž souladem je tento typ řízení koncipován. O takový neodstranitelný nedostatek jde i v případě stěžovatelky, protože v žalobě podané v zákonné lhůtě pouze uvedla, že byla rozhodnutím žalovaného zkrácena na vlastnickém právu k pozemku p. č. 121 zahrada v k. ú. Trója, když na něm byla povolena stavba, což vůbec neodpovídá na otázku, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka se proto mylí, když uvádí, že v žalobě vymezila dostatečně určité důvody, pro které považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že Městský soud v Praze nerozhodl napadeným usnesením nezákonně ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž ji předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť shledal, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se chybějící žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady

neuplatňoval a ani mu žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu